

SZÖVEG –
TAHIN RÁHEL

SOROZAT –
CSALÁDI KÖRBEN

HAZA >>>

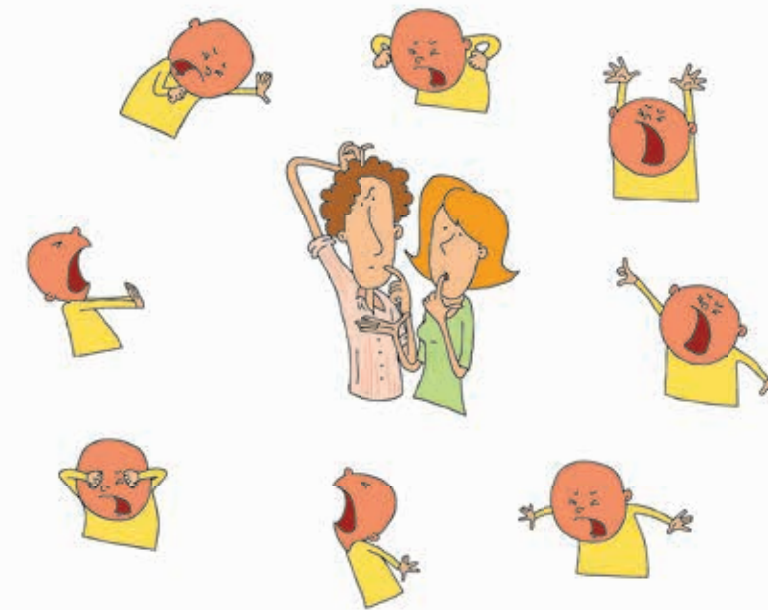
Amikor ősz van, és esik az eső, akkor az emberek mind házukba mennek, és égetik odabent a lámpát. Ilyenkor egy kicsit be is lehet látni az ablakokon, és én mindbe be is nézek, ahogy megyünk hazafelé az iskolából. Arra gondolok, milyen jó nekik, hogy otthon vannak a jó melegben.

- ◆ Ha esik az eső, Anya mindig vasal, és délutánra palacsintát vagy kalácsot süt. Apa teát iszik az ablak melletti fotelban, és zöld meg piros könyveket olvas nagyon lassan. Ágó ugyanezt csinálja, csak ő a kanapén ül, és gyorsan átlapozza az unalmas részeket. Dani az emeleten van, és nem vinnyog, hogy „Ágó, nemááá” vagy „Boldizsár, add vissza!” meg hogy „Ez nem igazság”, hanem legózik – csöndben. Csak a vadalmák koppannak nagyokat az utcán, a szomszéd néni autóján, ahogy potyognak sorban a fáról. Én meg figyelem, hogy az ablak egyre kékebb, az esőcseppek pedig egyre fényesebbek lesznek. Azután Anya szól, hogy kész a vacsora, és olyankor még a levest is szeretem, mert senki nem izgága, és nem eszetlenkedik, hanem mindenféle izgalmas dologról beszélgetünk. Például arról, hogy milyen volt, amikor megszülettünk. A régi időkről meg helyekről, ahol akkor laktunk, és amire már alig emlékszünk. Dani néha vissza akar menni az előző lakásunkba, s nem érti meg, hogy ott már másvalaki lakik, és nincsenek ott a régi játékaik.
 - Egyszer innen is el fogunk költözni? – kérdezi.
 - Igen, egészen biztosan – mondja Anya.
 - És mikor lesz az, amikor már nem költözünk tovább?
 - Majd, ha saját házuk lesz – válaszol Ágó.
 - És az mikor lesz? – kérdezem erre én.
 - Amikor hazaköltöztünk. Remélem, hamar – mondja erre Apa, és nem is tudom, hogy minek örülnék jobban.
 Már senki sem kérdezi meg, hogy „hova haza”, mert mindenki tudja, hogy ez azt jelenti: Magyarországra. Pedig Dani meg én sosem laktunk ott, mi már „külföldön” születtünk. Persze minden nyáron „hazamegyünk”, és ezt már karácsony után elkezdjük várni, mert olyan jó látni a nagymamákat, fürödni meg fagyizni! Érdekes és furcsa megszokni, hogy hirtelen mindenki magyarul beszél – ahogy azt is, hogy nincs házuk, ezért minden egészen máshogy van, mint „otthon”. A végére pedig már nagyon hiányzik az ágyam, a szobánk, a kert – és rájövök, hogy hiába mondjuk, hogy „haza”, nincsenek ott a játékaim. Vajon milyen lesz, ha egyszer nekünk is egy helyen lesz a házuk, a hazánk és az otthonunk? Ilyenkor sokáig ülünk az asztalnál – Apa is, Anya is mesélnek valamit, és a végén már egyáltalán nem fontos, hogy milyen szavakat mondunk, és hogy a miénk-e a ház vagy valaki másé. Csak jó a kalácsillat, a meleg, és jó, hogy kint sötét van, kopog az eső, bent pedig ég lámpa. ◆

ILLUSZTRÁCIÓ –
SZÚCS ÉDUA

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

SOROZAT –
CSALÁDI KÖRBEN

SZAVAKKAL ÉS NÉLKÜLÜK

Nagy találmány a beszéd, mert segítségével bepillantunk mások gondolataiba. Ez különösen érdekes a gyerekeink esetében, mert így a praktikus közlések megértésén kívül számtalan egyéb, a lelki világukra rávilágító ismerethez juthatunk. Ebből a szempontból kiemelten fontos, mikor tanul meg valaki beszélni. Ebben igen nagy a szórás, még családon belül is. A lányom például másfél évesen ragozott szavakat és mondatokat használt, s ekkor hangzott el a máig idézett nagy klasszikusa. Feleségem nagynénjéről foglalta össze a rövid jellemrajzot: *„Terike, az egy ember, aki felveszi a gyerekeket, de nem viszi el, csak megnézi.”*

- ◆ Ebből kiderült, hogy a csöppségek gyakran azért sírnak, ha idegen babusgatja őket, mert attól tartanak, hogy „elviszik” őket. A nagynéniről azonban már gyűjtött a gyerek elegendő tapasztalatot, miszerint nem kell tartani tőle, hiszen csak „megnézi”. Zsombor, a legkisebb is viszonylag gyorsan eljutott a verbális kifejezőképesség magas fokára: néhány hónapos volt, és esténként, ha letettük az ágyba, és leoltottuk a villanyt, kétségbeesetten sírni kezdett. Később ilyenkor egyre egyértelműbben mindig a „já-já” hangsort ismételte. Egy idő után kiderült számunkra, hogy a lámpát hívja „já-já”-nak, s ettől kezdve nem kapcsoltuk le; cserébe pedig ő nem sírt. Harmadik csemetém viszont két évesen még nem beszélt. Vele egyidős unokatestvére már szemrehányóan hánytorgatta fel, hogy *„Elvette a Boti a karikámat!”*, amit a fiam egyetlen szóra sem méltatott. Azt viszont bebizonyította, hogy szavak nélkül is tökéletesen kifejezhetők az érzések. Egy tíznapos

külföldi utazásról hajnalban értünk haza. A nagyobbak rögtön beajultak az ágyba, feleségemmel együtt mi is szívesen így tettünk volna, ám Boti hihetetlen lelkesedés fogta el, amint másfél hét elteltével benyitottunk a lakásba. Hangosan kacagva rohagászott fel-alá konyhától a szobáig, minden játékot megfogott, ujjongott, az arca ragyogott. Ráugrott az ágyára, kiszaladt a hűtőszekrényhez (az egyébként is nagy kedvence volt mindig), gurult a szőnyegen, és simogatta a plüssállatokat. Valószínűleg azt hitte az idegenben töltött hosszú napok során, hogy ezentúl már ott lesz az otthonunk, és most, amikor visszatértünk a megszokott, szeretett környezetbe, rátört az eufória. Így utólag szívesen rákérdeznék, vajon csakugyan erre gondolt-e, vagy valamit végzetesen félreértettünk, de természetesen nem emlékszik az egészre. Csak kamaszosan a vállát vonogatja, mint általában, ha beszélni kéne. ◆